

בס"ד

שלחן היראה

והוא שלחן ערוך בכל טוב
להלך בעצת רבינו ז"ל

פרשת ויחי

ה'תשע"ב

לתגובות להארות והערות
ולקבלת העלון באימייל שלכם
shulchanhayirah@gmail.com

תמצית הדברים

כולם צרכים חיות רק צריך לחבר אותה עם התחדשות. ועיקר החידוש נעשה ע"י הצדיקים העובדים את ה' בשמחה גדולה מאד, עבודה זו תפילה, וממשיכים חיות חידוש העולם שלעתיד לכל נשמות ישראל. זה החידוש אפשר להשיג דוקא במצרים בתוך ערות הארץ ושם לעבוד את ה' בשמחה ולמלא את כל הארץ בכבודו.

עיקר חידוש התפילה נעשה ע"י קיבוץ ישראל יחד להתפלל בכוונה ובשלוש בהארץ צדיק האמת הבעל תפילה הקדוש הממשיך הניגון לכל אחד מאחרית הימים מקול יעקב. הקיבוץ תלוי בצדקה אמיתית הנתנת מתוך בטחון הנמשך מהשכל האמת שמשפיע הצדיק לכל אחד. החידוש יורד לכל אחד ואפילו פושעי ישראל מושפעים ממנו כל אחד כפי הכלים שלו. מי שזוכה הצדיק מוציא אותו מערות הארץ ומחדש וממלא אותו בבטחון וענוה.

יוסף מגלה את החן והנקודות טובות של ישראל אפילו ברשעים חשוכים וע"י זה הם נכללים בבחי' יעקב וישראל. יעקב אבינו עליו השלום הכריע כי ה' יתברך שם בחשיבות ראשונה את עבודת ה"שוכני עפר" ורוצה לעוררם ע"י ניסים ופלאות. כל אחד ואחד שזוכה להתחזק במקומו ודוקא ברגעי החושך והיאוש תורם חידוש וחיות אדיר לתיקון העולם. חזק ואמץ אחי באחרית הימים ישמע הניגון הקדוש שנבנה מכל ירדותיך.

הרחבת הביאור

ההתחדשות. בין אם סיבת שבירתם ומיתתם שלא יכלו לסבול את ריבוי האור שהוא בחי' שלא להרפות, בין אם מה שמתקן אותם מבחינתנו אנו, שהוא סוד ההתחדשות שתלויה תמיד בבטחון שמעבר לתפיסת שכל האדם, היינו האמונה בכח המתקן. שע"י האמונה הזאת הוא מתחיל מחדש. כמו שרבינו ביאר שכח הצדקה הוא שרש ההתחלות מחדש, כמובא בתורה ד' תנינא, והוא דוקא ע"י הבטחון שנעשה ע"י נישוב הראה על הלב עד שעולים השמנים בטובה אל המוח ושם דולק הנר של הנשמה והשכל האמת כראוי ע"י השמנים טובים ורואה המח מה שרואה בכח הנשמה שמלוכשת בו ואז יש לו בטחון לתת צדקה בלי שיפחד שיחסר לו כמובא בתורה רכ"ה. ושם מבואר שע"י זאת הצדקה נעשה אדם. ויכול לעשות מקול דיבור. שזהו התיקון

חיות. כל העולם צריך חיות. כי אי אפשר בלי חיות. חיות והתחדשות. ואפילו אלו שמשמרים את מה שצריך לשכוח ולותר עליו ולהרפות, כדי לדעת טוב, בחי' "הרפו ודעו כי טוב ה'", גם הם בטעותם עושים כן רק בשביל החיות שמדמיינים לקבל בזה. כי אפילו זה שרוצה להחזיק בממונו ומפחד שיחסר לו אם יתן צדקה לעני, הוא חושב בתוך עצמו על החיות שכבר קיבל היינו הממון שיש בידו שרוצה לשמרו. נמצא הכל רצים אחרי החיות ואי אפשר בלי חיות. רק שהסוד הוא שילוב החיות בהתחדשות. כי חיות בעולם הזה אם אין בו התחדשות הוא מוות, ה' ירחם.

(ומי שקצת צדה עינו ניחוח המתוק של תורת האר"י הח"י זי"ע, יראה כי כל ענין מיתת המלכים שהם בחי' מלכות דקדושה, היה בסיבת ענין

האמיתי למלכות שהיא בחי' דיבור כידוע. כי הקול שלא יכול להצתמצם בכלים בחי' "מקולות מים רבים אדירים משברי ים" היינו שבירת הכלים בים המלכות ע"י קולות נוראים, עתה כשמתברר ש"אדיר במרום ה'" ונמתק הארור שבאות א' והופך ל"אדיר", יכול הקול לכנוס בכלים כי הכלים הם בבחי' "אדם" הוא הא' המתוקן ע"י כבוד ה' שבתורה ו', היינו "אדיר ה'", וזה האדם נעשה ע"י צדקה כמובא בתורה צ"ז הנ"ל ו"אדם" הוא "ישראל". כי אתם קרויים אדם וכו').

יוצא לנו מזה שהעיקר הוא ההתחדשות. ובעיקר התחדשות המוחין. כי שם מתחדש שרש כל החידושים. כי החידוש האמיתי הוא כאשר ה' יתברך מתרצה ברצונו הפשוט להמשיך לעולם כלים חדשים שבתוכם יכלל חיות חדש שעוד לא היה מעולם. ואז יזכה כל המקבל זה החידוש להכיר את הבורא בענין חדש ויזרוק את כל השכל הישן ויחדש שכלו בהכרת הבורא שזה שרש הענוה. כי השכל הוא יקר וחשוב ואע"פ כן העיקר הוא, התחדשות השכל להכיר בענוה את מחדש כל החידושים. וכידוע, רק בחידוש השכל דקדושה, אפשר באמת להתפעל מהמחדש האמיתי הבורא ומחיה כל חי. וזה השכל נמשך דוקא למצפה לו באמת. היינו לזה שיודע שאינו יודע כלל. ויודע שתלוי ביותר ובלבד, על חידוש העולם ברצונו יתברך. הן בדבר גדול או קטן. כי הכל תלוי בסייעתא דשמיא.

והמחדש יתברך שמו, רצה ברצונו הפשוט ואהבתו האין סוף שעוד לפני הבריאה לכל איש מישראל וכל הניצוצות התלויים בו, שיהיו שני צדדים בחידוש. צד אחד חדש לגמרי וצד אחד שהישן שחשבנו שאנחנו מכירים, מתברר שנושא בחובו פלאות שלא שיערנו. היינו נותן תורה באותיות ותיבות ומשפטים ופרשיות שהם קבועים לעולם ועד. רק מתבררים כל פעם מחדש שיש בהם נסתרות ופלאות וקיבוצים ויחודים שלא שיערה אותם עין ואוזן מעולם "יעשה למחכה לו" באמת. רק תחפוץ באמת, באמת, ותראה נפלאות. ותהיה מוכן לדעת כי אין לך בידך כלום. במיוחד כאשר ידיך מלאות. כי אם ליבך אינו צופה ומצפה על חידוש העולם זה בחי' "ידיכם דמים מלאו" הנאמר על פגם הברית. ולא בכדי נאמר בלשון "דמים" שרומזים על הממון כי מבואר כבר בליקוטי הלכות שהמפריז ר"ל בתאוה הידועה רואה רעה גרועה יותר היא תאוות הממון הקשה והעמוקה שאי אפשר לצאת ממנה, (אם לא בכח הצדיק המופלג שהוא בבחי' הבעל תפילה הקדוש), הבאה בעקבות פגם הברית שחוזר ונשנה ולא הואילו כל הרמזים שניתנו משמים וכו'. וזה יכול להיות גם כשהפגם הוא רק במותר. כי צריך לדעת שבחי' ברית הוא בחי' אמונה בחידוש העולם ולכן למרות שהמותר הוא קל יותר מן האיסור בבחי' ענין איסור והיתר אבל בבחי' אמונה בחידוש העולם יכול לפעמים המותר להיות

חמור יותר. כי הוא מורה היתר לאחוז בקיים וחולף ולא בקיים לנצח. והחוטא באיסור בודאי יודע בתוך ליבו שהוא טועה בדרך, רק שהפקיר את עצמו.

כי כל אדם יהיה מי שיהיה אפילו רחוק מאד מהתורה ושכוח מאד מליבו ענין ה' יתברך אע"פ כן הוא יודע בתוך תוך ליבו באיזשהו סוג ידיעה מה מותר ומה אסור. ואפילו שהוא מונח בתוך עולמות שלמים של היכלי התמורות ואפילו מנסה לעקור מליבו כל זיק וניצוץ של יהדות לא יוכל כל עוד הוא חי לעקור הידיעה הפנימית ואם יצליח ימות מיד כמובא בתורה רע"ד. כי זה החידוש של השכל לא תלוי בלימוד. ברור שמי שלומד זה עוזר לו מאד מאד להתקשר ולהתחבר בחידוש העולם כי כולם במחשבה אתבררו כמובא בזוהר הקדוש. וכל סיבוב החידוש הוא בשביל זה הבירור, של ניצוצות המלכות דקדושה ע"י הבחירה. ובאמת הלימוד הוא כלי אדיר להתקשרות בזה. הן הענין הנלמד עצמו אבל בעיקר עצם הלימוד שהוא על פי האר"י הקדוש, המצוה שהיא שרש כל התרי"ג מצוות. אבל עיקר עניין הלימוד הוא, שהוא מכניע את רברבי עשו ועמלק ימח שמם ומעלה את המלכות דקדושה בלב הפרטי ובלב העליון עד שיכולה המלכות לקבל אור עליון וחיות חדש כמובא כל זה בתורה א'.

ואע"פ כן החידוש לא תלוי בזה כלל. (כי גם שם בתורה א' הנ"ל הלימוד שמעלה המלכות הוא גורם לקבלת התפילה ושהתפילה תהיה בלא

רוח שטות ויהיה נעשה היכל חקוק למעלה לקבלת התפילה ע"י כח הלימוד אבל עיקר הפעולה הנעשית היא ע"י התפילה עצמה שנעשית בחן וכו' עיין שם), כי החידוש בשרשו הוא המשכת אפשרות בעולמות עליונים להתהוות כלים חדשים שבהם יאיר ויתנוצץ חידוש העולם שבכל עת. והוא שכל עליון נורא שמעל כל השכל האנושי ומושג רק בבחי' "מטי ולא מטי" היינו נוגע ולא נוגע, ע"י הצדיקים המופלגים מאד שזוכים לעבוד את ה' בשמחה גדולה במצוות, (ועיקר עליית השמחה ע"י שמחת התפילה כמובא בליקוטי הלכות הודאה ו' על התורה כ"ד הנ"ל), וע"י זה זוכים לעורר כל העולמות על תוכנם הפנימי עד שעולה זכותם ומגיע לכתר העליון ושם יש תשעה היכלים שבנויים מהכאת המוחין הרצים בחפץ ורצון ומשיכה עצומה מתוך שמחת אין קץ להשיג את שמו יתברך. והמעכב הוא הכתר בעצמו בחלקו התחתון, שלא נותן להם לעלות. ואז נוצר היכל שנבנה מהריצה והמעכב וכולל בתוכו באופן של נוגע ולא נוגע מאיר ולא מאיר ענין החידוש של כל העולמות ומהותו ושם מחדשו יתברך שמו. כמובא כל זה בתורה כ"ד ועל מאמר הזוהר "ארימי בצלותי ידי" שנאמר ע"י ר' שמעון בר יוחאי ה"עיר וקדיש" בעצמו המציל אותנו משכחת האמת. ומופיע המאמר בפרשת שמות ובסוף פרשת פקודי. ושם מסיים לתאר ולברר וללמד כל ענין ההיכלות. וכל ענין הביאור הזה הוא

ולכן אפילו רשעי ישראל שרוצים ממש לעקור מליבם את הנקודה היהודית שמפריעה להם כביכול להנות מעבירות, ויגעים על זה מאד להגביר את הכפירה עד שלא יהיה להם שום צל של ספק על מילוי תאותם. אע"פ כן היהדות אינה מנחת אותם ומבלבלת אותם בכל יום. ואע"פ כן יש שמגיעים ה' ירחם ויציל, אל מבוקשם ומיד מתים ואז רואים את האמת. כי המת כידוע רואה את ה' לפני מיתתו. ועיין שם ברע"ד בדברי רבינו הקדוש שראה וצפה כל הרפואות הזקוקות לנו וכל האזהרות שהם רפואה בעצמה. ומובן למה יכעסו הרשעים. כמו כל אדם כשהוא במוחין דקטנות. וכועס על מי שפועל כנגד רצונו. כי כל יהודי העובד את ה' בכ הוא זה מעורר להם את נקודתם שרוצים להשכיח. והצדיק האמת לא נותן להם לרדת לשאול ואבדון וכבר החזיר משם הרבה מאד והפך אותם למחדשים מופלאים ענוים ושמחים ומודים וכו'.

ובזה בין תבין אחי יקירי את תרוצו המופלג, בהלכות הודאה ו', של רבינו ר' נתן אחינו הגדול המלמד לנו את ההתקרבות אל צדיק האמת, המתקן הכל לביאת משיח צדקנו. הלבנה במלוא קדושתה, המאירה אור השמש שלא ניתן לראותו, ומכניס בעינינו רוח חיים רחוקה ומופלאה לחיות לנצח תחת סוכתו הקדושה וכנפיו המחיים של הנחל הידוע מקור כל החידושים. כי שאלו הרבה מדוע דוקא במצרים ערות הארץ מודיעה לנו התורה שיעקב

להכניס לליבנו קדושת ההיכל הקדוש שיבנה ב"ב אמן. ובנינו ע"י צדקה אמונה ותשובה שהם בחי' אחת כידוע כי הם מסירת הנפש והלב לה' יתברך, ועבודתו ע"י צדקה כי מעשה הקרבנות נעשה מבחי' נדבת הלב של כלל ישראל ופרטיות צדקות ישראל, כידוע ומובא בכמה מקומות בליקוטי הלכות ובהלכות מנחה ה'.

וזה החידוש הולך ונשפע ע"י הצדיקים הממשיכים החיות הקדוש הזה אל תוך המוחין הנעלמים העליונים שבהם חיות כל הבריאה נעלמת. ומשתלשלים בכל העולמות עד המלכות דקדושה. ושם מתחדשות כל נשמות ישראל. אפילו פושעי ישראל, כל עוד שם פישעו הוא על שם שפושע בכל עת במסורתו הקדושה של יעקב אבינו הנקרא ישראל אז עדיין הוא בתוך החבילה הקדושה הנ"ל. עד כדי כך גדול כח הצדיקים האמיתיים. וכל אחד נמשך עליו החידוש כפי הכלים שלו. ומי שכליו פגומים מתעקם אצלו החידוש עד שיכול להחליף את זהותו לגמרי הן זהות החידוש והן זהות האיש. עד שחז"ל הקדושים תיקנו לנו כל בוקר לברך "ברוך שלא עשני גוי" כי ה' ירחם לפי מעשי יכול להיות שחידוש היום שנכנס לנשמתו בשנתו, יכול להפכני ר"ל. וכל עוד קמתי והודתי "מודה אני" ונטלתי ובירכתי את ה', אני מחויב להודות כבר על זה שאינני מוחלף בזהות של גוי ר"ל ולשזבן.

אהה. החיות הזאת אשרי הזוכה לה. וממנה דוקא נמשכת כל המרירות הנוראה שאנחנו מרגישים הרבה פעמים. מרירות על שנחלפנו מרירות על שנאבדה הנקודה הקדושה. על העין הטובה שנעלמה והלב הרחב שהצטמק על קוצר הרוח על הפעמון שנאבד בו הענבל, (עי"ן נבל), הוא המילוי שעושה הצליל, על הניגון שנשכח. כי ה' יתברך ברצונו הפשוט רצה שנהפוך הכל לטובה וכל הירידה היא העליה ממש בכח אמונת צדיקים כי שם דוקא בונים את הניגון שיתגלה ויתער לעתיד ועתה הוא מושג רק ע"י אמונת צדיקים והתחזקות להתחדש ולהתחיל מחדש ולנגן לפניו ממקומך הזה דוקא. ודוקא בתוך המרירות נמשך הרפואה והשלום האמיתי כמובא בתורה כ"ז. וע"י הניגון מתקשר הכל ונמשך זכרון ושמחה ומתברר כי ה' עשה עושה ויעשה הכל ועיין בזה בתורה נ"ד אם תחפוץ.

(ומובא בשלחן ערוך בהלכות עבודה זרה בהתחלה, שיש ע"ז שנקראת "מרקילוס" ומבואר שם ששמה הנ"ל ניתן ע"י חז"ל ופרושו, מר- חילוף היינו המרה. וקילוס הוא שבת. היינו התחלף השבח ונהיתה עבודה זרה. ומה עבודתה? לעשות גל אבנים. וכל אחד שזורק לה אבן, ה' ירחם, חייב בעבודה זרה. וידוע שאבנים הם בחי' אותיות כמובא בספר היצירה ומביאו רבינו בתורה ח' תנינא על ענין קיבוץ הנפשות והבתים הנעשים ע"י זה שזה עיקר הכנעת מלכות הרשעה שאין לה חיבור כלל,

אבינו חי שבע עשרה שנה חיים טובים היינו שבע עשרה גימ' טוב. ומובא בזוהר הקדוש כאן בפרשה, שבאמת עיקר חייו הטובים היו כאן במצרים. וראה שם בהלכות הודאה ו'. ועיקר התירוץ הארוך והמופלא, שדוקא כאן בערות הארץ זוכים לחדש חידוש העולם הנמשך מהכתר העליון, ע"י עבודת ה' בשמחה במצריים דוקא, להפוך היגון והאנחה לשמחה ולהכניע הרשעה במקומה ע"י שמחת המצוות והתורה ועבודת ה' האמיתית ולהעלות נחת רוח ותיקונים וכלים וניצוצי אותיות קדושים משכבר הימים לחדש השמחה שלעתיד בהתחדשות גדול ונורא המעורר כל העולמות וכל תכליות השכלים העליונים ומאיר רצונו יתברך וטובו ורחמנותו בכל מקום ומקום והעיקר בכל ליבות ישראל לנצח.

וזה נעשה דוקא במצרים, דוקא בערות הארץ הטמאה, שם דוקא הצדיק המופלג מגלה סוד השמחה שלעתיד, מגלה שטות התאוות המדומינות הקשורות בגוף ובחולף, ומחליף בחזרה לכל יהודי את התכלית שתהיה על בסיס האמת. אתה בן מלך ונחלפת, לוחש הצדיק. כל ישראל בני מלכים הם לוחש ר' שמעון בר יוחאי במשנת שבת, שים שים עליך קישוטים ופעמונים בשבת כמובא במשנה הנ"ל ובכל יום. כי אם אתה מאמין לצדיק בזה, כל צעד שתעשה מעתה נשמע בכל העולמות ומעורר הכל אל שמחתו יתברך. אשרינו ואשרינו ועוד ועוד אשרינו.

שלש אבנים בונים שש תיבות בצירופיהם וכו'. עד שאי אפשר לספור. נמצא ע"י אבנים היינו אותיות קדושות בעבודה אמיתית ולא זרה ומצטרפים בצירופים נפלאים אבן אל אבן ותיבה לתיבה ובית לבית עד שכח התפילה גדל מאד בקילוס קדוש בשבח והודיה לה' ונעשה גל אבנים היינו "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" היינו התחדשות התורה המוכרת ומתגלה בתוכה פלאות שלא ידעת בחי' "ניב שפתיים" ונבואה. ומר הופך מתוק וזר הופך זר לראשך ועטרה וכתר וכו' (וכו').

כי כל העבודות זרות תחובות בתוך הממון כפי שהאיר עינינו רבינו בתורה כ"ג, ואם תיתן חיותך לעני היינו צדקה יתחיל להיתקן הממון ויתחדש ויפקחו עיניך לראות עבודת ה' שנתנה לנו דוקא ביציאת מצרים, שאז דוקא התחלנו לתקן הממון שיהיה בקדושה כידוע. וזה ענין הקיבוץ שקיבץ יעקב אבינו את האחים הקדושים לפני מיטתו. כי כל הפרנסות נמשכות מתפילה. וע"י תפילה ישראל מפרנסים לאביהם שבשמיים. כמובא בתורה ט'. וכל י"ב נוסחאות התפילה לפי כל שבט ושבט מבני יעקב הקדושים נכללים במיטתו היא קדושתו, שהוא שרש התחברות התפילות בשרש הרצון האלוקי. וקיבוצם דוקא ע"י צדקה כמובא בתורה י"ג, ועושה עיבור בכל נשמה ונשמה עד שאפילו הגרועים ביותר זוכים להכלל בחידוש התורה ונכנסים מחדש בעבודת ה'. ואע"פ כן

נשארים בענוה. "פוק חזי גבורתה דמרך". וכל הנכנס ונכלל בתורה הקדושה ובפרט בתורת הצדיק המחדש, נכנס בכלל הקיבוץ ונחה עליו עין ה' יתברך בזכות עין הצדיק וכל הנכלל בזו העין מתחדש מיד בכל מאודו ונפשו כמובא בתורה ע"ו ומקבל דרך בעבודת ה' בחי' מים מתוקים. וטוב ומשובח ביותר באמת להיכלל בקיבוץ ממש היינו בראש השנה וכו' או בכלל בכל קיבוץ אמיתי. והסימן על קיבוץ האמת אומר ר' נתן, שכל באי הקיבוץ לא חולקים ביניהם ורוצים שכל אחד יזכה להתפלל בכוונה והם בעד תפילה בכוונה וקדושה והתכללות בצדיק האמת לכל אחד ואחד מישראל באשר הוא. וטוב מאד גם לתת ממון על קיבוץ כזה שאז מתקדש כל ממונו ועיניו מאד. אבל יש עוד כמה הכנות בדרך אל הגאולה. כי עיבור כידוע הוא דין קשה ועיבור הנשמות ובפרט שכלולים בהם נשמות רשעים הרבה. וקשה מאד להמתיק הדין. ואפילו יעקב אבינו ע"ה בהתחלת הקיבוץ קינטר ובא בדין על שלשת בניו הראשונים עד שנמתק הדין אצל הקילוס והשבח שבבנו הרביעי אצל "יהודה עתה יודוך אחיך". וכן כל ענין מנשה ואפרים שקדם לברכה והוא ענין פתיחת צינור הצדיק ע"י בניו ותלמידיו, גם שם יש דין ודברים והכנה גדולה וויכוח עמוק וקדוש בין יוסף ליעקב. כי יעקב למרות שכבר הבטיח ליוסף שבניו הם בבחי' שבטים ממש אפילו שנולדו במצרים ואפילו שלא נולדו ליעקב, אבל עכשיו שרואה אותם

לעשות מה שהוא בשביל רצונו. וממשיכה הברכה בחינוך והארת פנים והלאה לשלום אשרינו כפליים באמת שבזה אנו מתברכים.

וידוע שהברכות האלו של הכהנים היינו הצדיקים הקדושים שמקודשים בקדושת הברית יותר משאר העם, הם נמשכים מתלת חללים דגולגלתא היינו שרש המוחין שבכתר. ובהתחלה יורד השפע כפשוטו בחי' ממון ואח"כ יורד חידוש המוח שמלובש בממון הוא בחי' חנוכת המזבח היינו חידושו בחי' "ויחונך" והוא בחי' חנוך בחי' התחדשות המשנה ובחי' היתר ואיסור וידיעת התורה ובסוף שרש השפע היקר ביותר הוא השלום והוא בחי' "מורשה קהילות יעקב" היינו שהתורה המאורסה הנלמדת מתוך קדושה גדולה מאד בחי' "אמור לחכמה אחותי את" היא ממשיכה את השלום עד שכל בני ישראל יכולים להיקהל ולהיקבץ בחי' "האספו...הקבצו ושמעו". ואז יכולים לשמוע את קול יעקב קול הצדיק האמת הזקן דקדושה שאף פעם לא מת כי הוא מאיר מעולם העליון על קיבוץ ישראל האמת השורים בשלום ואחוה ומשמיע להם את ניגון אחרית הימים כפי בחי' המקום והזמן השייך להם כעת.

ובאמת צריך לשניהם הן ליוסף והן ליעקב כפי שמביא רבינו בתורה א' הנ"ל. שיעקב הוא השכל המאיר כל דבר בתכלית כבוד ה' שבו לקרוב לה' יתברך בעבודה על ידו. ויוסף הוא הארת נקודות טובות באופל וחושך מצרים. מה שיעקב אבינו עליו השלום

ואת המשתלשל מהם וכל הרשעות של העבודה זרה וכו' לא מכירם ולא חפץ לברכם. ויוסף שהוא חידוש יותר גדול מבחי' יעקב כי מחדש במקום אופל וחושך יותר וככל שמחדשים מחושך עמוק יותר כן השפעת המוחין והכתר גבוהה יותר כל עוד יש צדיק מופלג שיכול לחבר התחתון בעליון. ויוסף היה יכול. והאיר את עיני אביו בנקודתם הטובה אע"פ כן. כי "אלוקים נתן לי בזה" היינו רצון ה' היינו "אלוקים יחנך בני" היינו החן של ישראל על העתיד להיות עמם ולא באמצע התהליך. והסכים עמו יעקב ובירכם. ועוד דרש יוסף להקדים מנשה לאפרים וזה יעקב לא הסכים בשום אופן ואמר לו ליוסף "ידעתי בני ידעתי" היינו בזה דעתי תקיפה משלך והלכה כמותי.

כי ענין מנשה ואפרים הוא סוד מופלא ולא בכדי החליפה ברכתם את ברכת אברהם. כי נאמר בו "ויתברכו בך כל גויי הארץ". אבל בני ישראל מתברכים "ישימך ה' כאפרים וכמנשה". ומיד ממשיכים בברכת כהנים שתחילתה בממון ושמירתו מהמזיקים כידוע. שהם המחשבות רדיפה שהוא צריך לשמור על הממון כאילו שאם ה' נתן לו ה' לא ישמור לו את הטובה. וזה מבחן וניסיון גדול לדעת באמת שה' נתן לי הכל כל דבר קטן וגדול וההצלחה בנסיון הזה מביאה עמה ברכה במח יראה אהבה ובושה על שה' עושה עימי כאלה חסדים ואולי ברחמיו יעזור ואזכה

ראה עוונות ישראל וכמעט לא הכירם ויוסף מצא בהם חן ותקוה טובה. ובכל זאת רצה יוסף להקדים את מנשה. ומבאר ר' נתן, שמנשה הוא בחי' דרי מעלה בחי' "איה". בחי' "מה" לשכוח הכל ולא לדעת כלום. ולהתחיל התחלה חדשה ממש. וכן בתורה צ"ז מבאר רבינו דרך התפילה שממשיכה על עצמה מלכות ומבאר את בחי' מנשה לבחינת השכחה שצריך כל אחד לפני תפילתו לשכוח את יחוסו ועבודתו אם זכה, כדי להכנס לפני ה' בשפלות ענוה ויראה שאז יש לתפילתו מלכות ופועלת שפע עיין שם. ואח"כ יש בחי' אפרים היא בחי' התלמיד בחי' "מלוא" היינו שהמחשבות זרות שבתפילה נמתקות ע"י מחשבות הקדושה של התפילה ואז הזדוונות הופכות לזכיות בחי' אפרים פרו ורבו ונמשך שפע גדול ונשאר הענוה. ויוסף רצה להקדים את מנשה את בחי' "איה" בחי' הדרי מעלה שיהיו הם בחשיבות ראשונה כי בחי' "איה" שלפני התפילה ממשיכה כזה ענוה ופותחת את השפע ממקום כזה עמוק כידוע, על אף הקושי והדין הנורא שבה. ויעקב אבינו לא הסכים עימו ופסקה התורה הקדושה הלכה כיעקב בענין זה שאפרים קודם למנשה. היינו יהושוע שהוא זרע אפרים קודם למנשה. בזכות שיגלה כבוד ה' בגלוי בעצירת הטבע ומערכת השמים לעיני כל חי בחי' "מלוא כל הארץ כבודו" בחי' ניסים בחי' ארץ ישראל היינו "מלוא כל הארץ". היינו שדרך ההתחזקות האמיתית היא לראות את כל

הטוב שה' עשה עימי ולראות שבאמת הכל ניסים והכל בזכות קדושת ישראל שבי. ועל ידי זה להבין ולהשכיל רחמי ה' עד שיבוא ליראה מלפניו. שיבין שאינו יודע כלל וה' יתברך הוא פלא פלאות שאין לשער ולספר עד שיבוא לבחי' "איה" דוקא מתוך מה שיש. (אבל כאשר המלכות בליבו דלה ועניה בחי' "דלת" וכמו שמבואר ע"י ר' נתן בהלכות תחומין ו', ואין הוא יכול אפילו למצוא נקודות טובות בעצמו ולא באחרים מגודל התגרות הרע בעניותו, אזי צריך להקדים בחי' "איה" ולצעוק אל ה' בפשיטות ולהאמין בכל ליבו שאף על פי שאינני רואה שום טוב הוא בודאי נמצא. כי ה' יתברך נמצא תמיד רק במקומך עכשיו הוא נסתר מאד ואם תבקשהו בודאי ימצא ויתראה בפניך בכבודו. וכן לפני התפילה צריך כל אחד אע"פ שהוא מתחזק בנקודות טובות כדי לדחות הרע המתגרה בכפירותיו, לזרוק את כל יחוסו או ריבוי עבודתו וזכיותיו ולסמוך את עצמו רק על חסדי ה' ורחמיו ולעורר לב העליון לרחם עליו בעניותו ושפלותו ומסכנותו).

ובכל זאת על פי יעקב אבינו נפסק שבחי' "מלוא" היא הראשונה בחשיבות היינו שרצון ה' להתגלות אצל "שוכני עפר" ובזה עיקר תפארתו ותהילתו ומשם דוקא רוצה ה' יתברך להמשיך שכינתו. ולכן הירידה היא העליה כי משם דוקא ממשיך ה' יתברך את צמיחת קרן הישועה. וישים ליבו כל חייל בצבא רבינו הקדוש לענין הזה. כי

ואלו הם ההתבודדויות אולי החשובות ביותר והבונות ביותר. ומשפיעות על המזל שאי אפשר לתאר ולספר. ואם אומץ לך תברר ותישאל את הבקיאים באמת בענין רבינו שמתרחש בשדות וביערים וסתרי סתרים של הנפש המשתוקקת לה'. בתוך כל מיני עצבות ויגון ויסורים צומחת קרן ישועה שעוד תתגלה בניגונה הקדוש כי היא אחרית הימים והכל עומד עליה. אל תפחד חזק ואמץ חזק חזק ונתחזק.

ועתה בקץ הימין הזה בעקבתא דמשיחא שהיגון והאנחה מנסים בכל כוחם לבלבל ולהחליש. ומצד שני רוצים לפתות בציוריהם הרעים והכופרים. והם חיות רעות ממש. וכל יהודי שרוצה לחיות חיי אמת הוא כמעט שוה לדניאל בגוב האריות. כל סמיכתנו ותקותנו צריכה להיות על התקבצות בני יעקב יחד. להתפלל בכוונה ובשפלות בבחי' אפרים ומנשה ולהפוך בתפילתנו מתוך שלום הקיבוץ הקדוש, את הדלות והעניות לשפע חדש של עשירות דקדושה שמחכה לרדת ולהחיות את המלכות דקדושה. וכל המלכים הקדמאין מחכים על תיקוננו. והכל בכח רבינו הקדוש הבעל תפילה המיוחד שיש בידו להשיב כל ישראל לאביהם שבשמים ולקרב כל העולם גם הגויים אל האמונה הקדושה וב"ב יבנה ההיכל הקדוש ויעלה שם הריח ניחוח שיש בו תוכחה מתוקה וניזכה להיתפלל שם בבית הרם והנישא בשמחת עולם אמן ואמן.

כמה וכמה פעמים שאיש ישראל הולך להתבודד בשדה וכו' ונכנס בליבו כבידות ועצבות ויאוש. ומתחיל להאשים את עצמו ולהסתבך. ודע כי זה לא כך. רבינו פועל איתך את פעולתו כי אתה כמו בן שלו "וברא כרעה דאבוי". היינו היום אתה רגלי רבינו כי אין לו רגליים אחרות בעולם הזה זולת המצייתים לו. והוא מביא אותך בתוך עולם התיקון ואם פשוט תחזק את עצמך לשמוח במה שיש לך היינו שאתה יהודי ויודע מצדיק כזה וזכיתה לבוא אליו ולהיות אצלו ולהתקשר בו ואולי אפילו ללמוד עצותיו ולהתחזק בהם. בזה אתה מברר את השמחה מעולם התוהו והיכלי התמורות. כי מה שרוצים ממך זה שמחה פשוטה בלי סיבה מיוחדת זולת יהדותך.

ואמונה פשוטה שבמקום הזה המלא עצבות ויגון ואנחה יש פתח להתגלות ה' יתברך ואתה מאמין בזה ופונה אל זה וקורא לה' שירחם עליך והוא תמיד שומע. גם אם בכח התגרות הקטרוג ר"ל אתה לא יכול עדיין להרגיש את זה. רק תחזור בקול רם לעצמך מתוך אמונה שה' שומע "ריבוננו של עולם אתה רואה אותי ושומע אותי ובכח רבינו הקדוש יהיה לדיבורי זכות לעלות לפניך אנא ה' הושיעה לי וכו'". ובזה אתה מברר בירורים נוראים ואפילו אם אתה באותו רגע לא מרגיש כלום, דע לך כי אתה נוגע כעת בשפע אלוקי נורא והוא עוד יתגלה לך ויבוא אליך במחשבה דיבור ומעשה ורבינו הקדוש ישלם גמולך הטוב בזה ובבא.